

и още я нѣма тази г-жа Райнова, която всѣки день ги навестваше. Защо не дойде днесъ? Защо не дойде и не донесе поне свѣщъ, ако не и храна, както всѣка вечеръ правѣше? Мжчителна тревога, страхъ и отчаяние обзеха малкото тѣлце на Любчо. Ахъ, какъ е лошо да бжде човѣкъ самъ съ болна майка! Самъ... и гладенъ... и на тъмно!... Ахъ, да можеше сега майка му да стане, да го прегърне! Колко добре щѣше да му бжде!... Но тя почти не диша вече... И баща му не дишаше!... Той се уплаши. И тя ли се канѣше да го остави?

— Мамо, мамо! — изкрещѣ той и обви шията ѝ съ ржце.

— Тукъ съмъ, дете мое, — едва чуто пошепна тя и се помжчи да го прегърне. — Ела да те заведе съ мене при татко ти. Така ще е по-добре. Бедно дете на бедни родители, умри заедно съ тѣхъ! Умри, умри...

— Не, не, мамичко! — зариде Любчо. Не умирай! Мамо, мамо!...

Той се изтрѣгна отъ нея и се спустана къмъ вратата. Трѣбва да намѣри г-жа Райнова, тя нѣма да остави майка му да умре! Любчо плачешкомъ се затича по улицата. Дъждътъ отново бѣ започналъ да вали и лошъ вѣтъръ го плискаше въ лицето. У г-жа Райнова бѣше тъмно. И заключено бѣше. Напраздно клопа Любчо. Никой не излѣзе. Но трѣбваше ли да остави майка си да умре? Не, не! Той се затича къмъ едни далечни роднини. Дъждътъ се усили и вѣтърътъ зави по-грозно. Ала не можеха да го спратъ. Майка му... Плачътъ му се сливаше съ плѣсъка на капкитѣ и злобния вой на бурята. Той зали-таше, спѣваше се въ камънитѣ и прецапваше голѣми локви. Цѣлъ бѣше мокъръ. Но имаше ли това значение? Майка му... Сега той не виждаше кжде отиваше. Изгубилъ се бѣше. Изгубилъ бѣше и способността да мисли. Само страшна тежестъ притискаше гърдитѣ му. Не

можеше да диша. Като майка му... Като баща му... О, да, наистина, щѣше да иде при него... Той продължаваше да тича, приведенъ и мокъръ, тичаше, тичаше и хѣлцаше докато се спѣна и рухна въ краката на единъ минавачъ. Минавачътъ се спрѣ и състрадателно го повдигна.

— Какво ти е дете? Кжде въ тази хала?

— Мама... мама... изстена Любчо.

— Какво има майка ти?

— Мама... мама умира!... Умира... сама... на тъмно!... — едва изрече Любчо.

Тѣзи думи го върнаха въ свѣта и при мисълта за онова, което ставаше въ малката стаичка, горчиво заплака.

— Не плачи, малки, азъ съмъ лѣкаръ и ще спася майка ти. Води ме у васъ. Кжде живѣете?

Любчо назова улицата. Скоро се намѣриха въ кжщи. Изъ пѣтя лѣкарътъ бѣ купилъ нѣколко свѣщи. Той запали една и при треперливия ѝ пламъкъ загледа измъченото лице на болната. Тя бавно отвори очи и свѣтлината заигра въ тѣхъ. Любчо я загледа съ уплаха и надежда.

— О, добри господине, погрижете се за детето ми! Азъ си отивамъ вече отъ тоя свѣтъ и го оставамъ съвсемъ само! Вземете го съ васъ!

— Не, вие нѣма да умрете! Азъ ще ви спася!

— И, за голѣма почуда на Любчо, той извади отъ чантата си разни инструменти и тржбички. После съ една голѣма игла бодна ржката на майка му. Не следъ много рече:

— Е, сега е добре, майка ти ще живѣе!

Радостта на Любчо бѣше толкова голѣма, че не знаеше какво да каже и какво да прави. Той смаяно загледа този човѣкъ, който носѣше въ чантата си животъ, после се опомни, спустана се къмъ него, грабна ржката му и я цѣлуна.

(Следва на стр. 5)